

Jan Dąbrowski

"Życie Duchowe" - kwartalnik, r.
1995, nr 1/2 : [recenzja]

Collectanea Theologica 66/1, 195-196

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

korzystać z danych Flawiusza, np. przy spisie ludności; przy charakterystyce namiestników rzymskich: wspominając o tych samych trzech przykładowych buntownikach, Judzie Galilejczyku, Teodasie i Egipcjaninie. Ujmuje ruchy w judaizmie jako „szkoły”, a co więcej zdaje się modelować analogicznie obraz chrześcijaństwa. Do tego dochodzą pomniejsze szczegóły. Trudno jednak stwierdzić, czy stoi za tym bezpośrednia zależność literacka, wiele elementów jest bowiem różnych (autor broni się twierdząc, że Łukasz przytaczał Flawiusza niedokładnie). Główne zbieżności wyniknąć zaś mogły z niezależnej znajomości tych samych faktów; można by też sądzić, że gdyby Łukasz czytał Flawiusza, zbieżności powinno być więcej! Zresztą, jak autor nie ukrywa, stawiając tezy dyskusyjne musi się ponieść ryzyko błędu.

Michał Wojciechowski, Warszawa

„Życie Duchowe”. Kwartalnik, rok 1995, nr 1/2/, WAM, ss. 206.

Na początku 1995 r. ukazał się drugi numer kwartalnika „Życie Duchowe”. Wydawany jest przez Prowincję Polski Południowej Towarzystwa Jezusowego, Wydawnictwo Apostolstwa Modlitwy w Krakowie. Czasopismo to, obok takich jak „Karmel” i „Zeszyty Karmelitańskie” (tytuł ten ukazuje się od niedawna, od 1993 r.) poświęcone jest zagadnieniom życia duchowego, na co sam tytuł wyraźnie wskazuje.

Cały tom podzielony jest na kilka części: kierownictwo duchowe, duchowość w praktyce, szkoły duchowości, duchowość ignacjańska, sylwetki pisarzy duchowych oraz lektury.

Pierwszą część otwiera artykuł ks. abp. Stanisława Nowaka o potrzebie kierownictwa duchowego w życiu wewnętrznym. Autor dedykuje swój artykuł „artystom dusz”, „czyli – jak pisze – tym wszystkim, którzy podejmują współpracę z Bogiem w kierownictwie duchowym ludzi dla większej Jego chwały i rozwoju osobowości osób zmierzających ku najwyższym stanom zjednoczenia z Bogiem” (s. 15). Sformułowania „artysta dusz” użył Papież Jan Paweł II w Liście na Wielki Czwartek 1979 r., odnosząc je do kapłanów-duszpasterzy. Od zawsze istniało zapotrzebowanie w Kościele na prawdziwych, cierpliwych i kompetentnych kierowników duchowych. Dzisiaj również, a może szczególnie dzisiaj istnieje taka potrzeba, by nie zabrakło mistrzów duchowych w „zmaganiach o najwyższe stany przyjaźni i oblubieńczości z Bogiem” (s. 28). Inne poruszone tematy w tej części to: psychologia komunikacji na usługach kierownictwa duchowego Elżbiety Sujak i rozeznania duchowe a kierownictwo duchowe Jana Krasickiego. Ks. Marek Chmielowski ukazuje kierownictwo duchowe we współczesnych zrzeczeniach katolickich i jak zauważa, ponad czterdzieści milionów katolików na świecie jest bezpośrednio włączonych w działalność różnych form zrzeczeń w Kościele. Natomiast Marek Piascki opublikował artykuł – postawa terapeutyczna a kierownictwo duchowe.

Duchowość w praktyce zawiera cztery teksty: Stefana Kardynała Wyszyńskiego – *Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem...*, dzień skupienia Instytutu Prymasowskiego, Anselma Gruna, który omawia tak ważny i podstawowy akt człowieka, jakim jest modlitwa. Dalsze dwa artykuły: Jana Popiela – jak żyć

i pracować w naszej rzeczywistości, a ks. Andrzej G r e f k o w i c z zastanawia się nad uzdrowieniami wewnętrznymi w kontekście *Ćwiczeń Ignacjańskich*.

W kolejnej części – szkoły duchowości – Józef K u f f e l prezentuje postać Paisjusza Wieliczkowskiego jako odnowiciela tradycji bizantyjsko-ruskiego hezychazmu na przykładzie jego dzieła *O modlitwie umysłu albo modlitwie wewnętrznej*.

Duchowość ignacjańska zawiera wypowiedzi dwóch jezuitów: Józefa A u g u s t y n a na temat ignacjańskiej modlitwy ofiarowania, która jest fragmentem przygotowywanej do druku książki *Jak dokonywać wyborów?*, mającej ukazać się w Wydawnictwie M., oraz Norberta K o t y ł y – rozważania oparte na *Ćwiczeniach duchowych* św. Ignacego Loyoli.

W sylwetkach pisarzy duchowych Stanisław O b i r e k ukazuje postać Anselma Grüna, niemieckiego benedyktyna z opactwa Münsterschwarzach, znajdującego się blisko Würzburga. Ojciec Anselm, urodzony w 1945 r., jest osobą znaną w Niemczech, który propaguje szeroko rozumianą duchowość, teologię w różnych formach – książkach, audycjach radiowych i telewizyjnych, dniach skupienia, wykładach.

Na zakończenie czytelnik otrzymuje propozycję przeczytania dwóch książek. Pierwsza, to pozycja bardzo niecodzienna – Jana Pawła II: *Przekroczyć próg nadziei* (Marek Wójtowicz), a druga, wyróżniona na Spotkaniach Wydawców Dobrej Książki w Krakowie, w październiku 1994 r. w dziale literatury pięknej, którą przedstawia nam Henryk Pietras, Ryszarda P r z y b y l s k i e g o: *Pustelnicy i demony*.

Zaprezentowane nowe czasopismo zasługuje na szczególną uwagę. Wydawnictwem tym zainteresują się wszyscy ci, którzy pragną doskonalić życie duchowe.

Jan Dąbrowski, Wrocław

Josef IMBACH, *Wunder. Eine existenzielle Auslegung*, Echter Verlag Würzburg 1995, ss. 239.

Josef Imbach, dr hab. teol. (ur. w 1945 r. w Szwajcarii) jest wykładowcą teologii fundamentalnej i problemów granicznych między literaturą a teologią w Papieskim Fakultecie Teologicznym w Rzymie. J. I m b a c h swoje badania naukowe koncentruje wokół aktualnych zagadnień związanych z wiarą oraz religijnych problemów we współczesnej literaturze. Do ostatnich opublikowanych przez niego książek należą: *Jesus begeben. Biblische Erfahrungen heute*, Zürich 1992; *Wem gehört Jesus? Seine Bedeutung für Juden, Christen und Moslems*, Freiburg i. Br. 1993; *Küche-Kirche-Kochengenüsse. 142 Rezepte für Leib und Seele*, Würzburg 1994 oraz wyżej wymieniona, którą pragniemy zaprezentować PT. Czytelnikowi i krytycznie ją ocenić.

Praca J. Imbacha składa się z dwóch objętościowo nierównych części: *Tradycje cudów w religiach* (ss. 13-64) oraz *Tradycje cudów w Nowym Testamencie* (ss. 65-232). Całość rozważań poprzedza przedmowa (ss. 9-11). Na końcu książki autor zamieścił skromny słowniczek wyrażen używanych w rozważaniach (ss. 233-237) oraz register nazwisk z odnośnikami stronic (ss. 238-239).